

MŰTÉTRE VÁRVA

Vörös István

1

A fájdalomról nem sokat tudok,
mert csillapítom gyógyszerekkel,
de kiveri az ingem a nyirok,
és belülről csapkod a tenger.

Szembenézek a félelemmel,
a bátorság van a hátam mögött,
valaki jól halhatóan röhög,
sakálnak tűnik, mert nem ember.

Sajnos ebből megint szonett lesz,
nem illik a végítélethez.
Ez persze annál kevesebb,

csupán egy rutinműtét vár rám,
rutinját másnak nem kívánám,
ezegyszer most belemegyek.

2

Belemegyek az ismeretlen kínba.
Majd elaltatnak. Rémes lesz az alvás,
csonttördelő ismeretlen mocorgás
lők álomból vissza a múltba:

átugrani a kürtője fölött
az élőnek a legnagyobb kihívás.
Egyedül vagy. Soha nem sír más,
saját sírásod pedig gyűlöled,

de közben élvezet is sírni,
sajnálkozni a világnak folyásán,
mely inkább örvény, és úgyis örök.

Az idő lila színű ásvány,
egy nemlétező pont körül pörög.
Vagy boltzáráskor eladatlan kifli.

3

Mint boltzáráskor eladatlan kifli,
száraz vagyok és görbe is,
a lét a cipőmbe szorult kavics.
Csak az ostoba próbálja kirázni,

jobb inkább elrendezni ügyesen
a talp alatt, hozzászokni a fájdalomhoz.
A lét, hiszen, sok örömet hoz –
nélküle nem lehet meg senki sem.

Csak az halhat következetesen,
ki életében össze-vissza kapkod,
míg el nem jut egy biztosabb alaphoz,

mint az önsajnálát és önszeretetet,
a világúrból figyeli az életet,
mely zavaros és kezdetektől slampos.

RÁOLVASÁS

Nem tudok úgy aludni, hogy ne fájjon,
de mégis alszom, s vadat álmodok,
egy antikváriumban kell apámmal járnom.
Amiben nincsenek fehér lapok,

olyat választani a sok közül,
ez Hamvas 50-ben megjelent könyve,
mert nem létezett, a kezemben kihül.
Az apámmal vásárolni azért könnyebb,

mert úgy tesz, mintha érdekelné,
de aztán megveszi nekem –
a fájdalom álmában rá emlékezem,

ki tőlem sok mindenben eltért,
nem hagyja, hogy könnyen elfelejtsék.
S kihúny a gyógyulástól való félelem.